

- Pál olyasmiről tudósít a filippi gyülekezetnek, amit korábban ott náluk is átélt: börtönben, bilincsben, amikor cselekedni sem tud, akkor is van mód arra, hogy Krisztust hirdesse. Akiben ott van, hogy „én annak örülök, ha Krisztust hirdethetem, mert amikor az Övé lettem, ezzel bízott meg, erre teremtett, erre adta az Ő Lelkét”, az mindig megtalálja ennek a módját, mert Isten készít neki alkalmakat.
 - o Ezért örül. Minden egyéb, aminek örülni lehet ott a börtönben, pl. a gyülekezetéről kapott jó hírek, Isten ajándéka, ráadás, ill. annak a következménye, hogy ott, Filippiben is lehetett hirdetni Krisztust.
- Krisztus (igazi) hirdetése: fontos, hogy mit mondunk el róla, és hogyan bizonyítjuk ezt az életünkkel. „Amit Jézus tett s tanított, csak hirdesd s cselekedd azt!”
 - o Mit mondunk el: azt, hogy ki Jézus Krisztus: nem vallásalapító, nem „jó ember”, hanem Isten Fia; emberré lett, de nemcsak azért, hogy tanítson, hanem azért, hogy meghaljon értünk. Nem a szolgám, hogy segítsen ebben-abbán, „megvigasztaljon”, amikor levert vagyok, hanem az Uram, akit követek. – Azt, hogy feltámadt, és Őérte lehet bűnbocsánatot kapni. Elmondhatom, hogy engem hogyan talált meg, de úgy, hogy abból a másik is elhiggye, hogy őt is megtalálhatja akkor is, ha ő „máshonnan indul”.
 - o Hogyan bizonyítjuk az életünkkel: úgy élek, ahogy tanított. Ez miért bizonyíték? Mert magától senki sem tud úgy élni: olyan engedelmesen Istennek, olyan szeretettel az ellenség iránt (is), olyan készen bármilyen áldozat meghozatalára; olyan következetesen ragaszkodva az igazsághoz. Ő ad ilyen természetet; felelős vagyok, hogy annak engedelmeskedem, vagy a magaménak. – A konkrét tanítások: Hegyi beszédben, ÚSZ-i levelekben. – Pál pl. úgy bizonyította, hogy tűrte a szenvedést, ha ezzel járt a szolgálata; „ingyenessé tette az evangéliumot”, amikor megtehetette volna, hogy „abból éljen”; küzdött a tévtanítók ellen, a gyülekezetek megerősödéséért, hogy azok is „világíthassanak”. Beállt az utolsó helyre (1Kor 4,9–...).
- Pál azzal is „bizonyított”, hogy Krisztus hirdetése volt neki a fontos, nem az, hogy milyen szándékkal teszik: „színből vagy szívből”. Akik „azt hitték, hogy szenvedést okoznak neki”, azok nem tudtak. Pál tudta, kik ezek, de nem ezzel törődött – mert ugyan nem tiszta szándékkal, de Krisztust hirdették – a tiszta evangéliumot. Nem olyanok, mint a gyülekezetekbe bejutott tévtanítók, akik azt hirdették, hogy van „titkos ismeret”, „magasabb fokozat”. Azoknak nem örül, azoktól óvja a hívőket.
 - o Örülök-e, amikor Krisztust hirdetik olyanok, akikkel nem értünk egyet fontos kérdésekben, pl. amikor karizmatikusok prédikálnak, és amit mondanak, az teljesen tiszta?
- Pál annak is örül, hogy az ő „fogságában bízva, nagyobb bátorsággal merik szólni az igét” mások is. – Lehet, hogy azért nincs bennünk bátorság, mert nem igazán látunk „Krisztusért fogságban lévő” hívőt, vagy ha látunk is, nem érint meg minket? – Mártírok Hangja, Informationsbrief, egyéb beszámolók (O. L., Sz. É.). – Amikor az apostolokat megfenyegették, a nagyobb közösség imádkozott azért, hogy „teljes bátorsággal szólják a te beszédedet” (ApCsel 4,21.29–30) – utána „mindnyájan beteltek Szentlélekkel, és bátran hirdették Isten Igéjét”. Miközben imádkozunk a „fronton” küzdő hívőkért, mi magunk is bátorságot kaphatunk. – „Bárcsak az Úr egész népe próféta volna, és nekik is adná Lelkét az Úr!” (4Móz 11,29)

Fil 4,13 „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.”